

Vrabec in miš.

Zapisal *Simon Palček.*

Tik brzojavnega droga sta se pogovarjala vrabec in miš. Miš pravi: „V resnici si presrečen. S svojimi lahкими perutnicami se dvigneš v višave, kadar se ti hoče. Kot bi trenil z očesom si vrhu zvonika, odkoder gledaš svet in uživaš lepoto. Jaz sirota sem pa vedno na tleh in ne morem nikdar z enim samim pogledom pregledati sveta daleč naokrog. Ah, koliko sreče, da morem leteti kakor ti!“

„Vendar si srečnejša od mene“, odvrne vrabec.

„Kako to?“ ga vpraša miš.

„Ponoči prideš lahko v tuje kleti in shrambe, kjer se dosita naješ. Jaz pa moram iztikati tuintam, da pridem do zrnca; naposled pa me še vsak preganja“, razlaga vrabec.

Miš odgovori: „Kaj mi hoče vse to, ko pa ne morem leteti!“

Med tem pride mimo človek. Miš švigne v bližnjo luknjico, vrabec pa zleti na brzojavno žico. Človek pobere kamen in ga zažene v vrabca. Kamen ga zadene, da pade vrabec ubit na tla. Miš se oddahne in vzklikne: „Hvala Bogu, da nisem vrabec!“

Na bojišču.

(*Po narodnem molitvu.*)

*Končan je boj, in noč molči,
po polju teče gorka kri.*

*Ž nebá zro zvezde v tihi svet,
in mesec gre med njimi bled . . .*

*„O, sluga, rane mi poglej,
če črne, rdeče so, povej!“*

*Če črne so — oj, koplji grob
za tihi, žalostni pokop.*

*Če iz njih teče rdeča kri,
pripelji brž zdravnika mi,*

*da siva, blede mamica
ne bo tam v gradu plakala.“ —*

*In sluga gleda rane tri,
in slugi rosne so oči:*

*Oj, črne vse so rane tri —
gospodu gleda smrt v oči . . .*

*In sluga koplje črni grob
za tihi, žalostni pokop.*

*Ž zeleno vejo ga krasi,
s solzami gorkimi kropi.*

*In žalostinke mi na glas
kraj groba poje v nočni čas . . .*

*In glas ponese veter mlad
tja k mamici na beli grad.*

*Oj, mamica oči zapre —
in vedela je v srcu vse . . .*

*In mesec, zvezde so takrat
sijale tiho v tihi grad . . .*

Cvetko Slavin.